

Функціональна природа прокуратури як правоохоронного органу на даний момент може здійснюватися органами прокуратури як у статусі сторони державного обвинувачення, так і у статусі координаційно-наглядового органу з приводу діяльності інших органів правоохоронної системи, окрім судових органів, а також на основі виняткових повноважень з приводу захисту державного інтересу в суді. Крім цього прокуратура завершує провадження щодо представництва інтересів громадян у суді та тимчасово здійснює нагляд за виконанням судових рішень відповідними органами щодо обмеження особистої свободи громадян.

Список використаних джерел:

1. Сливенко В. А. Новації у сфері управління діяльністю прокуратури / В. А. Сливенко // Вісник Дніпропетровського університету. – Серія: Менеджмент інновацій. – 2016. – Випуск № 6. – С. 123-130.
2. Братановский С. Н. Правовая организация управления в органах прокуратуры [Текст]: монография / С. Н. Братановский. – М.: Директ, 2012. – 189 с.
3. Попович Є. М. Управління органами прокуратури України: організаційно-правові проблеми [Текст]: дис. ... д-ра юрид. наук, спец. 12.00.07. – адміністративне право / Попович Є. М. – Х. : ХНУВС, 2010. – 387 с.
4. Руденко М. В. Правозахисна діяльність прокуратури: проблеми реформування / М. В. Руденко // Вісник Харківськ. нац. ун-ту імені В. Н. Казаріна. № 735. Серія: Право. - 2006. – Вип. 1. – С. 8-12.
5. Трагнюк Р. Р. Реформування функцій прокуратури України за новим законом «Про прокуратуру». / Р. Р. Трагнюк // Юридичний науковий електронний журнал. 2015. - № 3. – С. 181-184.
6. Басков В. И. Прокурорский надзор в СССР : учеб. для студентов вузов / В. И. Басков.–М.:Изд-во Моск. ун-та, 1991. – 304 с.
7. Потебенько М. О. Інститут державності / М. О. Потебенько // Вісник прокуратури. – 2001. – № 1 (7). – С. 3-7.
8. Каркач П. М. Основні конституційні функції прокуратури України: навч. посіб. / П. М. Каркач. – Харків: Право, 2014. – 248 с.

ПУЗИРНИЙ В. Ф.,

*доктор юридичних наук, доцент,
професор кафедри трудового права,
адміністративного права та процесу
Чернігівського національного технологічного університету,
м. Чернігів, Україна*

СВЯТКОВІ ДНІ ЗА ТРУДОВИМ ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ: ІСТОРІЯ СТАНОВЛЕННЯ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ВДОСКОНАЛЕННЯ

Одним із видів часу відпочинку є святкові дні. Словник української мови визначає свято як день або дні, коли урочисто відзначають видатні події, знаменні дати [1]. Таке визначення, на наш погляд, носить скоріше загальносоціальний характер. Святкові дні, які звільняють працівників від роботи і тим самим надають їм час відпочинку, мають важливе цільове призначення.

Відповідно до ст. 73 КЗпП Української РСР (у редакції від 10.12.1971 року) неробочими святковими днями були 1 січня, 8 березня, 1, 2 і 9 травня, 7 і 8 листопада та 5 грудня. У 1981 році свято – День Конституції СРСР було перенесено з 5 грудня на 7 жовтня. Проте кардинальних змін досліджувана стаття зазнала в 1991 році, коли спочатку було здійснено розмежування святкових і неробочих днів, а потім встановлено такі святкові дні:

- 1 січня – Новий рік;
- 7 січня – Різдво Христове;
- 8 березня – Міжнародний жіночий день;
- 1 і 2 травня – День міжнародної солідарності трудящих;
- 9 травня – День Перемоги;
- 16 липня – День Незалежності України;
- 7 і 8 листопада – річниця Великої Жовтневої соціалістичної революції.

У контексті цих змін цікавим виявився той факт, що святковим днем визнали 7 січня – Різдво Христове, хоча спочатку воно було лише неробочим днем. Отже, склалася ситуація, за якої один день – 7 січня – одночасно є і святковим, і неробочим днем. Проте чи є воно святом, наприклад, для неправославних вірян? Слід зазначити, що, по суті, і святкові, і неробочі дні є тотожними з огляду на те, що у ці дні робота не проводиться, а проведення робіт у святкові і неробочі дні допускається у виняткових випадках. Тому, на наш погляд, доцільніше 7 січня – Різдво Христове – все ж таки вважати неробочим днем.

У 1992 році відповідно до змін в ст. 73 КЗпП України, святковий день - День незалежності України переноситься з 16 липня на 24 серпня, оскільки саме в цей день був проголошений Акт незалежності України. У зв'язку з прийняттям Конституції України в 1996 році вводиться нове свято – День Конституції України (28 червня). Зміни, внесені до КЗпП України 2000 року, передбачали скасування такого свята, як річниця Великої Жовтневої соціалістичної революції (7 і 8 листопада), а з 2015 року почали святкувати 14 жовтня – День захисника України. І, нарешті, останні зміни на цей час до ст. 73 КЗпП України датуються 9 квітнем 2015 року, коли свято 9 травня – День перемоги був перейменований на День перемоги над нацизмом у Другій світовій війні (День перемоги).

Проект Трудового кодексу України [2] у статті 160, яку пропонується назвати «Дні державних і релігійних свят, робота в які не проводиться», передбачає, що:

1. Днями державних свят, робота в які не проводиться, є:
  - 1) 1 січня – Новий рік;
  - 2) 8 березня – Міжнародний жіночий день;
  - 3) 1 і 2 травня – Міжнародний день солідарності трудящих;
  - 4) 9 травня – День Перемоги;
  - 5) 28 червня – День Конституції України;
  - 6) 24 серпня – День Незалежності України;
  - 7) 14 жовтня – День захисника України.
2. Днями релігійних свят, робота в які не проводиться, є:

- 1) 7 січня – Різдво Христове;
- 2) один день (неділя) – Пасха (Великдень);
- 3) один день (неділя) – Трійця.

Проект Закону України «Про державні та інші свята, пам'ятні дати і скорботні дні» [3], ініційований Українським інститутом національної пам'яті, передбачає поділ свят на державні, традиційні, міжнародні, професійні тощо. Державне свято – свято, встановлене в Україні на честь події, або особи, які мали виняткове історичне значення, вплив на здобуття Україною незалежності, розвиток державності та суверенітету, та які засвідчують тяглість державотворчих і демократичних традицій. Міжнародний день – день, встановлений міжнародною організацією з метою привернення уваги до проблеми або події, яка має загальносвітове значення. Традиційне свято – свято, встановлене в Україні з метою відзначення укорінених у суспільстві традиційних або великих релігійних подій та дат. Окремі із цих свят пропонується зробити неробочими днями. Так, Український інститут національної пам'яті також пропонує змінити назву статті 73 КЗпП України на «Неробочі дні» та закріпити, що неробочими днями в Україні є державні, традиційні і міжнародні свята, які зазначені у пунктах 4, 6, 8, 10 частини першої статті 3, пунктах 1, 2, 3 та 5 частини першої статті 4, пункті 3 частини першої статті 5 Закону України «Про державні та інші свята, пам'ятні дати і скорботні дні». Зокрема ними мають бути:

1. Дні Державних свят:
  - 8 травня – День пам'яті та примирення;
  - 28 червня – День Конституції України;
  - 24 серпня – День Незалежності України;
  - 14 жовтня – День захисника України.
2. Традиційні свята:
  - 1 січня – Новий рік;
  - 7 січня – Різдво Христове за юліанським календарем;
  - Воскресіння Христове (Великдень);
  - День Святої Трійці.
3. Міжнародні дні:
  - 1 травня – День праці.

Таким чином, є різні думки з приводу визнання трудовим законодавством України святковими днями 8 Березня та 2 Травня.

Загалом слід зазначити, що з моменту прийняття КЗпП УРСР у 1971 році стаття 73 зазнавала достатньо суттєвих змін, виходячи з політичних та соціально-економічних умов.

Список використаних джерел:

1. Словник української мови. Академічний тлумачний словник (1970-1980) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://sum.in.ua/s/svjato>.

2. Трудовий кодекс України [Електронний ресурс]: проект від 20.05.2015 р. (доопрацьований) реєстр. № 1658. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=53221.

3. Проект Закону України «Про державні та інші свята, пам'ятні дати і скорботні дні» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.memory.gov.ua/laws/proekt-zakonu-ukraini-pro-derzhavni-ta-inshi-svyata-ram-yatni-dati-i-skorbotni-dni-nova-redakts>.

RUBTSOVA A.,

*master of law, postgraduate student of civil law disciplines chair
of the Educational and Scientific Institute of Counterintelligence
of the National academy of Security Service of Ukraine,
Kyiv, Ukraine*

VIOLATION OF INVESTMENT LEGISLATION AS A THREAT FOR THE STATES ECONOMIC SECURITY

Ukraine is the world's third largest producer of grain (following the United States and the European Union) and despite the difficult political situation in the country remains profitable country for foreign investors. According to the State Department of the United States of America the most attractive areas for foreign investors is the financial sector, construction, defence industry and metallurgy. These areas are more interesting for foreign investors than engineering and chemical industries. However, despite the reforms, Ukraine is considered a foreign investor, how difficult place for business. This situation is complicated because of the perception and misunderstanding by foreign investors legal regulation of abovementioned relations. [1]

According to the State Statistics Committee of Ukraine in January-June 2016 Ukraine's economy by foreign investors invested 2859.1 million US and seized 330.1 mln direct investment (equity) in January-June 2015 - 1042.4 million USD and 351.3 million USD respectively.

The volume of attracted investments from the beginning of foreign direct investment (equity) in the economy of Ukraine on 2016 totalled 4405,5 million USD.

Investments are directed into already developed areas of economic activity. Industrial enterprises are concentrated 29.6% of total direct investment in Ukraine, financial institutions and insurance - 29.4%.

The top investor countries, accounting for 83.5% of total direct investment, are: Cyprus – 11,091.7 million USD, Netherlands – 5769.0 million USD, Germany -54474 million USD, Russian Federation – 4740.4 million USD, Austria – 2629.8 million USD, United Kingdom – 1969.0 million USD, Virgin Islands (Brit.) – 17195 million USD, France - 1526.0 million USD, Switzerland – 1476.5 million USD and 964.9 million USD. [2]

According to the Ministry of Economic Development and Trade of Ukraine public sector has more than 3,350 enterprises, of which only 1833 are used. In this case, the public sector is a fairly large part of Ukraine's economy, accounting for almost 20% of Ukraine's GDP in 2015, with a population of about 1 million people. Instead of supporting the economy, state enterprises acting burden – according to the